

Čím skôr, tým lepšie

V supermarkete bolo rušno. Vivien milovala nakupovanie. Všetko svietilo, blikalo, žiarilo. Reklamné nápisy, drahé veci vystavené v sklenených vitrínkach vo výkladoch. Mohla sa v nich obzerat' ako v zrkadle. Ale najvýraznejšie boli vône. Čerstvé pečivo, ovocie a zelenina, voňavky vyfintných dám.

Jej mama bola jednou z nich. Na verejnosť chodila výhradne v lodičkách s vysokými podpätkami, krátkej koženej sukni a s hnedou kabelkou z pravej kože. Vlasy si vyčesávala do najkomplikovanejších účesov, na tvári mala niekoľko vrstiev mejkapu. Bezchybný výzor kontrastoval s vŕzgajúcim nákupným vozíkom, ktorý práve tlačila.

Pristavila pri jablkách. Všetky boli obrovské, lesklé a vyzerali chutne. Aj Vivien na ne okamžite dostala chuť. Mama bez mihnutia oka vzala tie najväčšie a pobrala sa ďalej. Malá prváčka začala čítať lístok na jablkách v košíku:

„Cena: štyri deväťdesiatdeväť. Tie sú ale drahé! Krajina pôvodu: Nov... čo? No - vý Zéland. Nový Zéland?“

Viac prečítať nestihla, lebo mama medzitým prešla do oddelenia s pečivom.

„Mami?“

„Áno, zlato?“ žena sa na dievčatko ani nepozrela.

„Kde je Nový Z... Zéland?“

„Veľmi ďaleko, až za morom,“ odvetila nezaujato a ďalej kládla pečivo do plastového vrecúška.

„Aha,“ zamyslela sa Vivien, „a prečo kupuješ jablká z ďaleka?“

„Lebo sú krajšie.“

„Prečo ich nekúpiš od Amálky? Sú to susedia a majú veľikánsky sad.“

„Od nich?“ mama sa prvýkrát pozrela na dcéru, „Vivien, nežartuj. Ich jablká sú omnoho menšie, padajú na špinavú zem, zbierajú ich neumytými rukami...“

„A to vadí?“

Mama pohľadila Vivi po vlasoch: „Pochopíš, keď budeš staršia.“

Vivi sa už nič nepýtala, no otázky začínajúce slovom *prečo* jej stále vírili v hlave. Nedali jej pokoj celú cestu domov. Nenechali ju vyložiť nákup. Nedovolili jej sa navečerať. A kvôli nim nemohla večer zaspať.

Na druhý deň zadala do internetového vyhľadávača:

„Jablká z Nového Zélandu“

„Nový Zéland,” čítala, „sa nachádza v Oceánii v Austrálii a od Slovenska je vzdialený asi 17 800 kilometrov. Uf, to je pekne ďaleko! Také číslo ani nepoznám. Jablká sa prepravujú lietadlami alebo lodnou dopravou do Európy, Ázie, ale aj Austrálie. Sú zaručene hygienicky spracované a pravidelne chemicky ošetrované proti škodcom...”

Malá Vivien pomaličky čítala jeden článok za druhým. Keď si šla ľahnúť, vonku už bola dávno tma a okolo svietiacich lúčok krúžili nočné motýle. Teplý vánok z pootvoreného okna a tiché, ale rázne cvrlikanie ju nakoniec uspali.

„Vivien, zlato, choď, prosím, kúpiť jablká. Aspoň päť,” poprosila dcéru o pár dní neskôr mama a podala jej bankovku.

Nešla smerom k obchodu. Zabočila k vedľajšej vilke. Opatrne zdvihla klopadlo na dverách a rozpačito ho zas pustila. Radšej zazvonila.

Vo dverách sa objavilo hnedovlasé dievča. Bolo omnoho nižšie ako ona. Malo veľké smaragdovozelené oči a starodávne šaty rovnakej farby. Na farmu sa dokonale hodili, no v škole vyzerala trochu ako z iného sveta.

„Ahoj!”

„Ahoj, mohla by si zavolať svojho otca?”

„Jasné,” ochotne prisvedčila Amálka, „oci?”

„Potrebovala by som od vás pomoc.”

Keď sa Vivi vrátila domov s dvoma taškami jablák, mama sa veľmi prekvapila. Bez rozmýšľania jedno vytiahla a zahryzla sa doň.

„V obchode mali výpredaj? Je dobré!” až vtedy sa naňho pozrela a prekvapene vzdychla. „Veď to nie sú jablká, ktoré kupujeme! Odkiaľ ich máš?”

„Od Amálkiných rodičov.”

„Sú... sú dobré,” vykoktala zo seba, „ale vravela som ti predsa, že ich nemáš kupovať!”

„Viem.”

„Tak prečo si ich teda vzala?”

Dievčatko si unavene vzdychlo:

„Ach... Pochopíš, keď budeš staršia.”